

Bunkern av Wilhelm Klauk

Mörker, lera, träd utan färg och skottlossningar i fjärran. En normal dag på östfronten. Erich Karl Klauk och hans pluton var i en bunker och höll utkik mot fientligt territorium. Det var som vanligt. Ingen fiende på väg mot dem med ett vapen i händerna och en granat i fickan, inget anfall i närheten och inget sus av mänsklighet. Männen i bunkern satt utspritt och åt. Lyktor hängde från taket. För varje dag som gick var det ett dygn närmare varje mans död. Hoppet om att överleva hade försvunnit för varje en av dem. Nu var det bara att dra ut på tiden på bästa sätt.

Humöret på alla var ungefär samma. De var glada att de ostört kunde snacka med varandra och njuta av de nya ransonerna, men djupt nere hölls ledsamheten av de förlorade kamraterna inne.

En person hade just ätit upp sin måltid när en annan sade:

-Du vet att det där är all mat du hade tills imorgon eftermiddag.

-Jag vet, men det är bara för gott att få i sig riktig mat efter att ha ätit konserver i veckor som var äldre än Bismark! Några fniss kom ut och vissa slutade äta för att de ville ha lite kvar tills imorgon. De fortsatte med det som de höll på med. De som hade ätit upp började nu spela kort med varandra. Nästan varenda en av korten var trasiga, men det gick fortfarande att använda.

I distansen rör sig någonting, men männen ser det inte. Leran stänker på metallen och träet på vapnet. Djupa andetag krävdes, men soldaten, som osedd närmar sig, fick inte. Det kunde kosta honom hans liv. Istället fortsatte han framåt, leran fortfarande stänkandes på hans uniform och ansikte. Han kunde inte bry sig det minsta, han hade hela sitt fokus på en annan tanke. Hela hans kropp, från topp till tå, ville vara paralyserad av skräck, men han behövde fortsätta. Hans kamrater gjorde det, därför behövde han. Leran fortsatte stänka och andetagen fortsatte vara små.

Tillbaka hos männen hade alla nu ätit upp. Det fanns ett litet spel på gång för mat och alla hade blivit koncentrerade på det. Grova ord och jubel skreks ut när en man förlorade. Det lilla träbordet var på gränsen att gå sönder. Man kunde se alla hål, fläckar, mögeldelar och flisor på det. Det såg ut som om det var äldre än varenda man runt om det. Ljuset av flammorna dansade i bunkern medan lyktorna flög fram och tillbaka efter allt bankande. Råttor kunde höras i väggarna springandes och pipandes, men männen brydde sig inte. De hade hittat någonting att ta bort fokus från allt annat, ingenting spelade någon roll alls förutom gemenskapen hos männen som för tre år sedan bara var pojkar.

Den ryska soldaten fortsatte långsamt framåt. Han kunde nu känna den svaga lukten av fotogenen från lyktorna. Hela hans kropp bultade som om han hade en miljard spindlar på kroppen. Han kunde inte göra något annat än att ignorera det och

långsamt fortsätta framåt. Han hade fått uppgiften att slänga in en granat i en av bunkrarna. Hans nervositet var större än någon känsla han någonsin haft. Om han begick det minsta felet skulle hans liv abrupt sluta. Det var ingenting nytt. Många hade gjort det innan och många skulle göra det efter, men skulle det hända

efter han också gjort det? Han greppade tag i sin granat hårt och fortsatte långsamt framåt. När han kom fram till bunkern låg han helt stilla. Hans ansikte var nedtryckt i leran men han vågade inte röra sig. De andra kände exakt samma sak. De bara låg vid var sin bunker och väntade på

kommandot...

Hos de tyska männen hade alla spel slutat nu. Istället hade de övergått till att sjunga. Alla stod upp och gungade fram och tillbaka medan de urusla sångrösterna ännu en gång fick komma ut och vandra runt i bunkern. Man kunde nästan tro att det var en bunker fylld med någon sjukdom som gjorde att man fick sprickor i rösten hela tiden, men det var fortfarande fint. Man kunde höra hur glada alla var på deras röster. Men som allt annat måste allting få sitt slut. Efter några sånger och marschlåtar hade alla tappat rösten. De satte sig runt det gamla bordet igen och försökte komma på någonting nytt att fördriva tiden med. Under denna tid visade folk sina bilder hemifrån till varandra. Det var ingenting obekant för männen. Alla hade sett varenda persons bilder som de tagit med sig, men det var fortfarande någonting som de kunde prata om. De diskuterade hur deras liv var hemma innan kriget, hur deras barndom och stad var och hur alla deras grannar var. Mycket hade redan sagts flera gånger så det var svårt att hitta någonting nytt men varje gång kom det någonting som ingen hade hört innan. Om någon hade kommit på någonting helt nytt som var väldigt intressant höll alla mun för att kunna klart och tydligt höra denna nya berättelse om en väns liv. Eftersom alla var från ganska små byar var deras liv innan kriget ganska liknande. I dessa små byar var det enda som skiljde dem åt kulturen, och det var därför det var kulturen som oftast pratades om. Många hade med sig gamla bilder på olika tillfällen som kunde antas som en liten högtid som bara den byn hade. Men till sist kom en person äntligen på någonting nytt att göra. Alla spände sina öron för att lyssna noga. Han sade att de kunde utmana varandra fysiskt för att sedan krona den starkaste personen. Eftersom det var slutet av kriget var det bara cirka 20 pers i hela plutonen och alla var ungefär lika starka. De började med att komma på ett system och när de var klara var det bara att börja. Efter en massa olika former av styrke-testning, från armbrytning till barbarbrottning, hade en segrare utsetts.

Alla jublade åt honom och han fick en liten bit mat av varje person som grattis av något slag. Efter det tänkte de gå tillbaka till kortspelandet.

Till sist var väntandet över för den ryska soldaten. Han såg en av sina kamrater göra tecknet. Nu skulle det hända. Han drog långsamt ut stiftet från granaten och tog ett kraftigt grepp runt handtaget. Han drog snabbt upp luckan och slängde in granaten.

Han stängde luckan snabbt och kastade sig själv mot marken. Han höll för öronen och blundade. Han väntade på en smäll, och där var den. Förvånansvärt liten men fortfarande tillräckligt för att utplåna hela bunkern. Han ställde sig upp och sprang framåt skrikandes.

(Några sekunder innan)

Alla män var fortfarande samlade runt bordet i bunkern. Marken var täckt av ammunition, spelkort, tomma konservburkar och annat skräp. Lyktorna svängde fortfarande fram och tillbaka

och lyste upp ett bord omgiven av kamratskap, men snart skulle det vara över. Luckan till bunkern öppnades från ingenstans. Männen slutade helt med vad de gjorde och all fokus var mot den. Innan någon kunde göra någonting annat kom en granat flygandes nedåt. Alla började ta sig så långt bort som möjligt, men de visste att det inte skulle hjälpa. Alla var på väg mot den andra sidan av bunkern när ett högt boom hördes...

Tjut, svett och tårar. En av männen såg sig omkring, allt var suddigt. Långsamt började han se klart igen och hans medvetande var tillbaka. Han insåg var han var, i bunkern. Vad hade hänt? Han såg mot där granaten hade legat, men istället låg det en kropp där. Han förstod. Alla andra började också förstå. På marken låg det bara en läckande säck, men den hade varit så mycket mer. Deras sorg blev till vrede. De alla beväpnade sig med sina vapen och började ta sig ur bunkern, en efter en. För varje person som gick över kroppen gjordes ett korstecken. Den förste ut ur bunkern såg vad som hänt. Överallt var det soldater, levande och döda. Man kunde höra alla skrik om att beväpna sig själva. En efter en började soldater komma upp och se vad som hände. När alla var uppe började de rör sig mot ryssarna. De hade nu blivit bakom alla ryska soldater och ingen märkte att de fortfarande var där. Långsamt började de röra sig framåt mot fienderna. De satte på sina rostiga bajonetter och började med motanfallet. De förflyttade sig från grupp till grupp och tog ut så många som möjligt men många stupade. De fortsatte ändå tills de blev upptäckta. De stred tills varenda en hade nått något. Något större än en hel armé. De hade uppnått frihet från plågan av kriget. Frihet från kunskapen att de när som helst kunde dö. Frihet från sjukdom, lik, lera och den förlorade kamratskapen med så många. Ingenting spelade någon roll längre.

Erich Karl Klauk dog i en bunker på östfronten 1945, bara några veckor innan slutet av kriget. Han var min farfars far. Han slogs för en nation vars ideologi var inget annat än hemskt. Han trodde på någonting som förtjänade total utplåning.